

P. o. lat.

1222

61

Dr. Kieffermiller

69.

P. o. Lat. 1222

JOANNIS PREMLECHNER

E

SOCIETATE JESU

CARMINA.

~~Coll. Linc. S. B.~~

VIENNÆ

APUD AUGUSTINUM BERNARDI

MDCCLXXI.

WB/70/502

Bayerische
Staatsbibliothek
München

22. 11. 1911

ILLUSTRISSIMO

DOMINO

IOSEPHO

LIBERO BARONI

DE

SPERGES,

PALENZ ET REISDORF,

PATRICIO PROV. TYROL. EQUITI

S. MARCI, AUGG. A CONSILIIS AULÆ

RERUMQUE STATUS ET ITALICARUM

&c.

ILLUSTRISIMO

DOMINO

IOSEPHO

LIBERTO BARONI

DE

SPERGES

PALATINUS ET REISDORF,

IMPERIALIS PROV. TYROL. EQUITI

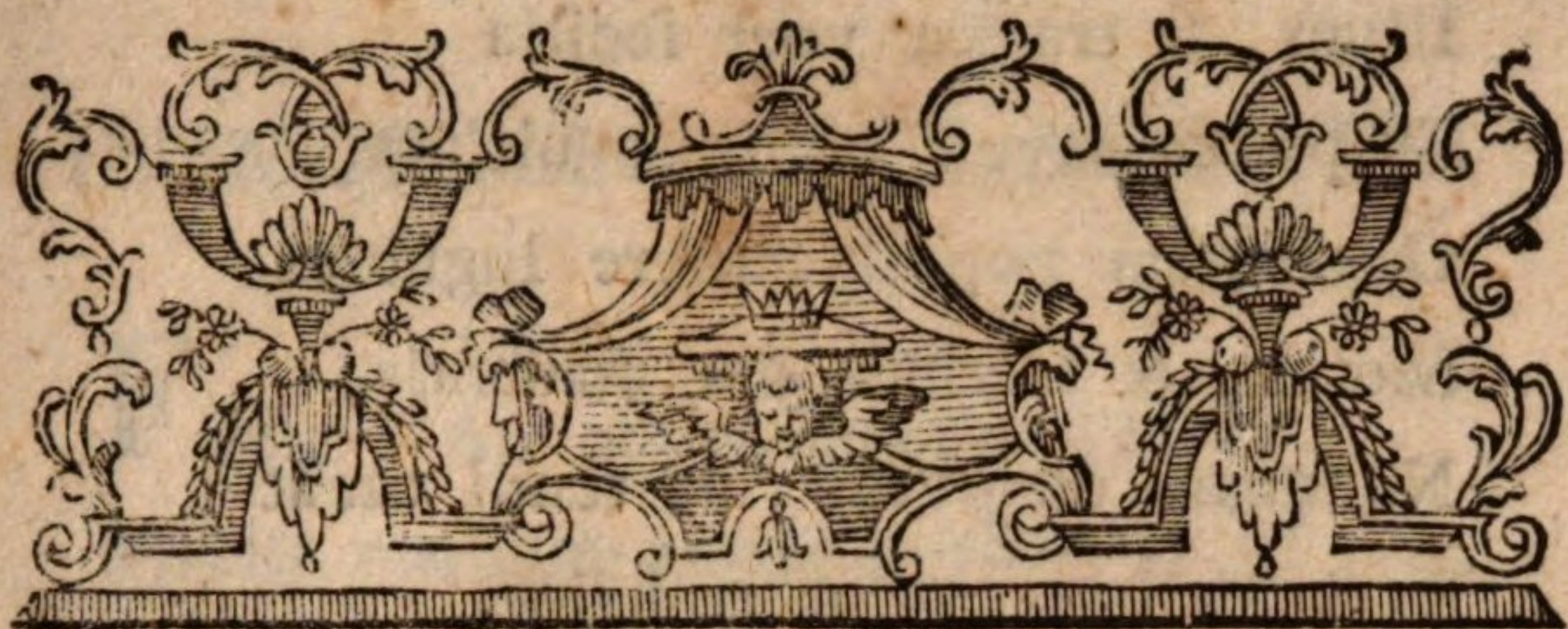
S. MARCI, AUG. A. CONSILII AULAE

RELIQUIAE STATU ET TITULI

In cœtu celebri choroque vatum,
Quos carmen patriæ juvat Camcenæ,
Quod ludam Latio poeta versu;
Carpat, quem mala mens furorque vecors
Agit præcipitem in libros Latinos:
Non Tu, qui facili tueris ore
SPERGESI! Aonidum modos: Latino
Seu cultu veniant, domesticove,
Qui quum consilio juves sagaci
Terrarum Dominos, & arte multa
Res cures Italas: tamen canora
Solaris cithara graves labores;
Et novos, veteres, sacros, profanos
Annales animo tenens capaci,
Ævo & quidquid in omni ubique gestum est,
Quidquid condidit intimis cavernis

Tellus, quidquid & invida in tenebris
Demersum voluit malis vetustas,
In Musæ gremio severioris
Non amas reliquas minus sorores.
Quare quid metuam meo libello,
Si fronte impavida Tuum gerenti
Nomen, contigerit videre lucem,
Qui cum iudicio Tuo polito
Antistas mihi mille literatis?
Tu si scripta probes, putabo parvi,
Si mali veniant in ora vulgi:
At si versiculos meos Latinos
Dicas horridulos, inelegantes;
(Juro per cineres sacros Horati,
Per Tui hendecasyllabos Catulli)
Aquis mergere pessimum libellum
Vovi, aut acribus ustulare flammis.

Joannes Premlechner.

I.

AD HORATIUM

PARODIA ODÆ PRIMÆ HORATIANÆ.

Felix Ausoniæ Flacce pater lyræ
O! & gentis amor Pieriæ, & decus:
Sunt, quos bella gravi dicere carmine
Magnorumque ducum prælia, & inclyta
Regum gesta juvat: Calliopes tuba
Grandi quos numero tollit ad æthera.
Hunc, plausus hilari si populi in globo
Plautinis liceat ferre facetiis:

Illum , si tragica voce sedilia
Et partes caveæ verberet ultimæ,
Gaudentem populi cernere lugubres
Motus , & lacrimis ora madentia,
Nunquam dimoveas , ut tenui canat
Ruris delicias pastor arundine.
Pertæsus patrii , quæ cecinit diu
Vates rura soli , Mæonii senis
Et docti celebrat Virgilii tubam :
Mox alta repetit pendulam ab arbore,
Qua dixit tenero graminis in toro
Molles inter oves carmina , fistulam.
Est , cui vulnifico charta tumet sale,
Seu visa est patrii nominis immemor
Et claræ soboles opprobrium domus :
Seu vilis populi per vetitum nefas
Præceps turba ruit. Me chelys aurea
Diæ Melpomenes , vel Polyhymniæ
Tecum si lyricis vatibus inferat :
Te si Flacce ducem per bifidi juga
Montis non timidis passibus insequar,
Persarum videar rege beatior.

II.

IN MORTEM AMICI ABSENTIS.

Fallor ? An nullo feriente septem
Barbiti mœstum gemuere chordæ,
Pendeat muto licet otiosum
Parjete pondus !

Omen infelix. Age, dic sodalem,
Quem procul dulci patria morantem
Sæva vis fati rapuit sub orcum,
Dic, age Musa !

Sive tu mavis oculo videri
Umbra mortali, vel, operta nube
Dum lates, carum tenui susurro
Dicere nomen !

Sed premis vocem, metuensque lucis
Nocte te multa, tenebrisque condis:
Nec valent densam lacrimæ precesve
Rumpere nubem.

Ah vale , quisquis strepitante penna
Me volas circum , citharæque nervos,
Sedibus donec placidis recepto
Jungar amico !

III.
IN BELLUM.

Qualis nigranti præcipitans polo
Lædit feracis munera vineæ,
Ictuque denso spem coloni
Verberat , & sata læta grando ;

Qualisve , cælum quum vitiat lues,
Sternit valentes inter opus boves,
Datura cum tauris ferarum
Et pecudum genus omne letho :

Talis Gradivi sanguineus furor
Evertit altas excidio gravi
Urbes , & humanam triumphans
Funereo metit ense gentem.

At

✕ At robur illi & marmor & æs triplex
Immite circa pectus erat viro,
Qui primus infantes in arma
Contudit agricolæ ligones,

✕ Et qui solutas implicuit comas
Lauro cruenta, vectus eburneo
Per regna curru, quod feroci
Mille manu jugularit hostes.

✕ Tristis voluptas, quam sibi civium
Clade elaborat victor, & urbium
Flamma, cruentatisque late
Fluminibus pelagique stagnis!

Non hoc monebat dia Benignitas,
Manu prehensum quum placida Titum
Deduxit in campos patentes,
Quos Solymæ obruerat ruina;

Et: hancne dixit tu lapidum struem
Tristes decoris reliquias vides?
Murosque subversos, & arces
Egregiæque cadaver urbis?

Hic, qua sub auras celsa palatia
Regumque tures, qua Libani e cedro
Augusta surgebant Tonanti
Ac superis habitata templa,

Nunc in cavernis noctua concinit
Feriale carmen, perque domos lupi
Errant; & insultant ruinis,
Inque adytis stabulantur apri.

Non pervicaces Isacidas queror
Ferro peremtus: debita sustulit
Vindicta fontes; sed cruenta
Strage queror meruisse perdi.

Dixit, nitentes a Solymæ rogis
Aversa vultus. At lacrimas Tito
Ivisse narrant, quod vel æqua
Non sine clade moventur arma.

IV.
IN MORTEM SERVATORIS.

Vides, ut atro sanguine decolor
Retro fugaci sol properet rota,
Urbesque mortalesque turmæ
Ut trepident fugiente sole?

Ut damna lucis sentiat intimis
Tellus cavernis, & juga montium
Concussa non lenem ruinam
Sacrilego minitentur orbi?

Eheu! cruentis occidit, occidit
Peremta plagis Progenies Dei,
Et Golgothæas imbre cautes
Sanguineo moriens rigavit.

Clavi trabales vulnere barbaro
Fodere dextram, quæ Superum domos
Terrasque, ventosumque pontum
Condidit imperio potente.

Gens dura , & ætas marmore durior
Unde efferatas continuit manus ?

Non illa profuso sub aris
Exaturata cruore vatun :

Ausa & probroso figere stipite
Artus Tonantis , quem pater Isaci
Quem carne vestitum videre
Gestiit , exiluitque viso.

Sed quid cruentas Isacidum manus
Ipsi nocentes non sine crimine
Damnamus ? Hoc nostrum scelesti
Est facinus : trabe pendet ista

Nostris onustus criminibus Deus :
Nos heu ! trabales fiximus artubus
Clavos , & immiti furentes
Conscidimus sacra membra flagro.

Nos ille Matris luctus agit reos,
Quæ nunc ademtum flebilibus modis
Natum requirit , ceu sub umbra
Populea philomela mœret.

Nos

Nos ensẽm acutum fiximus in sinu
Miti Parentis. Sed sceleris piget,
Et turpe commissum luemus
Ima per ossa furente luctu.

Vos, donec artus spiritus hos reget,
Donec patebunt lumina fletibus:
Vos lacrimæ testes doloris
Ite perennibus, ite rivis!

V.

DE SIRENIBUS.

Æquor quum Siculum classis Ulyssæi
Everso peteret nobilis Ilio,
Sirenum scopulos ossibus horridos
Cursu transfiliit levi.

Illum (*) Parthenope juncta sororibus
Ut vidit celeri litus inhospitum
Declinare fuga: Quo fugis inclyte,
Dixit, quo fugis arcium

Ever-

(*) Parthenope, Leucosie, & Ligie nomina sunt Sirenum.

Everfor Phrygiarum ? Huic age litori
Naves crede vagas Argolicæ decus
Gentis ! non liquidam cum cithara audies
Vocem , quam dedit optima

Mater Calliope , Calliope chori
Princeps Pierii ? Nulla per æquoris
Huc defertur aquas aut Aquilonibus
Aut impulsa Noto ratis ;

Quæ nostrum cupidis non bibat auribus
Carmen , quod tenera dividimus chely :
Quum vox & fidium conticuit sonus,
Cæptam læta fecat viam.

Non Laertiade te cava lintea
Ignotum Siculis litoribus vehunt :
Nomen Fama tuum cum cinere Ilii
Pennis præpetibus tulit.

Hæc dulci modulans gutture , lucidum
Fulgentes oculos Dulichiæ in ducem
Classis deposuit. Cantibus æmulos
Adjunxit citharæ modos

Docta Leucosie sollicitans manu
Nervos ; nec bifori ludere tibia
Neglexit Ligie , fallere mutua
Solertes ope singulæ.

At Laertiaden jam Sapiaientia
Arctis munierat provida vinculis :
Aures & comitum , ne pateant dolis,
Firmo clauferat aggere.

Nil est blanditiis cedere mollius
Ætatis viridi flore. Libidinum
Ut vites scopulos , da Sapiaentiæ
Ævi tempora lubrici !

VI.
DE TERRORIBUS MALÆ
CONSCIENTIÆ.

Arguat siquem rea mens , is atro
Pallidus semper trepidat timore,
Triplici quamvis furiale pectus
Muniat ære :

Si-

Sive securos loca tuta claustris
Suadeant fomnos, vel athena turris;
Sive cœnantem recreare turba
Tentet amica.

Namque maternum scelerato Orestes
Pectus ut ferro scidit, exul omnes
Vidit hærentem lateri per urbes
Ire Megæram,

Qualis immiti metuenda flagro
Sævit obscuris Erebi sub antris,
Et reis pœnam scelerum facesque in-
Tentat & angues.

Degat hic campis, ubi grata Tempe
Mollibus perfiant Zephyri susurris:
Fontis ad lymphas placide fluentis
Membra reclinet!

Territus fontis placide fluentis
Deferet lymphas, & amœna Tempe:
Garrulum lymphæ strepitum vel auræ
Fulmina credet.

VII.
DE TRANQUILLITATE BONÆ
CONSCIENTIÆ.

× **C**ui vita nullo crimine decolor,
Pellucas ceu rivus agens aquas,
Decurrit, is duræ procellas
Non metuit, rabiemque fortis.

Dextram immerentem si grave strinxerit
Pondus catenæ: si male fratribus
Invisus ignotas per urbes
E patria profugus vagetur;

★ Lubens catenæ pondus ahenæ
Et carceres & longa fugæ mala
Et, quidquid æumnæ minantur
Fata, animo feret obstinato.

Puer Jacobi delictum senis
Nili remotas, e patrio sinu
Abstractus, oras squalidique
Quamlibet innocuus cavernas

Adi-

Adivit antri: non minor horridas
Inter tenebras barbaricæ specus
Herique vefanos furores,
Quam Pharii in folio tyranni.

Si blanda muros hinc Babylonios
Fortuna, & hortos si mihi penfiles
Cræfique thesauros repostos
Offerat, at scelere inquinatos:

Hinc innocenti vincula, carceres
Intentet, irasque illacrimabiles:
At confcium recti relinquat
Pectus, & innocuæ serenam

Mentis quietem; non ego nubibus
Moles propinquas, non ego penfiles
Amplectar hortorum recessus:
Carcer erit domus innocenti.

VIII.
IN SEPULCRA.

Ut mille gentes imperio premas,
Romæque late principis æmulus
In arma confurgas timenda
Gadibus, Oceanoque rubro:

Ut, dives auri quidquid Achæmenes
Vel sumtuosis condidit Attalus
Tectis, & occlusis avare
Divitiis potiare Cræsi:

Ut tota rerum pectore se tuo
Natura condant, Socratica & domus:
Ut mente divinum Platonem
Anteeas, Pylumve regem;

* Tamen subactis hostibus inclytum,
Sceptris & auri pondere nobilem,
Multaque doctrina madentem
Sola manet statio sepulcri.

✕ Huc post ruinas decidit urbium .
Cum barbaro dux barbarus agmine :
Et cui furenti terra & æquor
Defuit , hunc brevis urna claudit.

✕ Ridet viator marmor inutile,
Exesa sculptas saxa super notas,
Et nominis vanos honores
Ludibrium populantis ævi.

✕ Idem , remotis molibus intima
Squalentis urnæ si pateat domus :
Si vermium vastos recessus
Spectet , & in cinerem redactos

✕ Victoris artus : Hicne , ait , otia
Jucunda terrarum exitialibus
Abrupit armis ? Hic timorem
Gentibus , interitumque publi,

✕ Clademque magnis urbibus intulit,
Et insolenti barbarie ferox
Reliquit apris occupanda
Tot populis loca culta nuper ?

Tellure quanto commodius levi
(Qua laurus umbram confociare amat
Myrtusque frigentem) teguntur
Innocui pia vatis ossa ;

✱ Cujus sepulcrum posteritas memor
Ornat querelis & lacrimis rigat
In verticem indignata sacrum
Tantum avidis licuisse Pareis!

IX.
IN FILIOS CONTUMACES.

Qualis excusso sonipes magistro
Arvaque & montes temere pererrans,
Qua nec humanos regit ulla gressus
Semita, fertur ;

Talis effrenæ rabies juventæ,
Quum jugum rupit patrium, in ruinam
Volvitur præceps, quatiente cæcam
Turbine mentem.

Alta quum cæli patre non probante
Icarus tuto peteret volatu;
Fecit Ægæo nova funeratus
Nomina ponto.

Tristis incautum Phaetonta casus
Sustulit currus cupidum paterni,
Quem vel invito rapuit calentes
Patre per auras.

Namque, ubi summum bene vix tenebat
Verticem cæli, subito fugacem
Præpes Eous Pyroisque cursum
Flexit ad Arcton.

Vidit ardentes puer inde montes
Fumidam cælo glomerare nubem:
Vidit, & toto metuens pericli
Palluit ore.

Tum, sed heu! fero petiisse currus,
Et genus nollet didicisse patris:
Mallet obscuram procul arce cæli
Ducere vitam.

Cur

Cur equos , dixit , volui feroces
Artis ignarus , celeremque currum
Tangere , & furda repuli paternas
Aure querelas ?

Heu ! nimis dignam luo pervicacis
Pectoris pœnam. Tumulum immerenti
Da Pater nato , lacrimisque saltem
Sparge sepulcrum !

Dixit ; & telum jaculatus arce
Cœlitum divus Pater in ruentem
Misit aurigam : Padus hausit undis
Triste cadaver.

X.

A D J U L U M
IN MORTIS FORMIDINEM.

× **D**ebemur omnes morti , & in aridum
Tabes resolvit corpora pulverem :
Nec parcit imberbis juventæ
Cæca genis , niveæque fronti.

Omnes sepulcri carcere squalido
Condemur, atris hæc ubi vermibus
Trademus absumenda membra
Parva voraci alimenta turbæ.

Sed ne nigrantis te tumuli specus
Squalorve vano percutiat metu:
Hic blanda complectetur artus
Jule! quies, meliorque somnum

Aurora rumpet, quum sonitus tubæ
Imas cavernas findet, & ossium
Renata compages ad auras
Æthereas gelidæ e latebris

Emerget urnæ. Quale reponitur
Tellure semen; mox, ubi putruit,
Exsurgit arbos, & virenti
Fronde decora propinquat astris:

Talis juventam gens hominum novam
Mirata putri tollet humo caput,
Mortalis antehac, nunc perenni
Astra super fruitura vita.

At

At triste morborum agmen, & horridas
Peſtes, & atro vulnera ſanguine
Stillantia infernas fugabit
In tenebras, comitesque Numen

Addet ſceleſtis. Mors fremet invida,
Sed mole fracti concidet obruta
Mundi, nec immiti ſedentes
Fronte minas metuent ruinæ.

Tum nos coruſci fideris in modum
Læti feremur per liquidum æthera,
Circumque plaudemus choreas,
Sol ubi pulcrior arva luſtrat.

Jam, jam beatos mens mihi plenior
Oſtendit ortus: jam rabidi juvant,
Qui membra diſcerpent dolores:
Non venit hæc niſi morte vita.

XI.
IN NATALEM FRANCISCI JOSEPHI
PRINCIPIS HETRURIÆ.

Qualis Eoi Leopoldus astri
Aureum nascens jubar ore vicit:
Qualis Auroram Lodoica frontis
Vicit honore;

Talis amborum genere e vetusto
Pulcrrior cæli facie serena
Attigit vitæ superum favore
Filius auras.

Risit infanti Genitrix, Patrique
Voce cum blanda puerum tetendit,
Et: nepos magnæ Puer esse, dixit,
Disce Theresæ!

Tum premens molli Leopoldus ulna
Colla ridentis, labiisque labra:
Libat hæc, inquit, puero Theresæ
Oscula prima.

Audiit voces hilares Parentum
Illa, quæ Thufci prope litus Arni
Italas inter caput urbs decorum
Extulit urbes;

Seque felicem super impetrato
Sole tam pulcro vocat, & rapaci
Anxios tradit Boreæ timores
Ferre per æquor.

Namque quem mites patriæ dederunt
Numinis curæ: duce quo per arva
Fauſtitas regnat, redeuntque in aurum
Tempora priſcum:

Vivet extento Leopoldus ævo,
Inquit, & nunquam morietur omnis:
Vivet in nato metuenda vel poſt
Fata ſuperſtes.

Mitte vagitus Puer! en Iberis
Uſque ab extremis famulantet ergo
Indici Nereus tibi pondus aur.
Ferre laborat:

Sudat Ætnæis tibi sub caminis
Turba Cyclopum, galeamque & enses
(Jussa sic Regis voluere) ferro
Munera cudit.

Sed magis torques, bene qui revinctus
E novi collo micat Argonautæ,
Cæsaris donum tibi ridet: auro
Fulgida pellis.

XII.

ADHORTATIO JUVENTUTIS
AD STUDIUM POESEOS LYRICÆ.

Felix, cui puero, quum dubio rudis
Doctæ fila lyræ pollice tangeret,
Risit Melpomene: cujus hiantibus
Labris applicuit candida tibiam
Euterpe, Aonii non sine plurima
Patris lætitia: quem Polyhymnia
Per montis bifidi difficiles vias
Deduxit comitem non timidum sequi!
Solers ille Deum dicere carmine

He-

Heroasque ducumque arma minacium,
Clarus postgenitis, usque recens nova
Centum inter populos laude, feræ stygis
Vitabit tenebras, stagnaque gurgitis
Lethæi & meritorum immemores aquas.
Tractantem galeas & clypeos virum
Ut natum Thetidos vidit, & ensibus
Gaudentem puerum bellipotens Deus:
Hunc (inquit) validi perniciem Hectoris
Robustaque manu Dardanidum domos
Quassurum, & Phrygiis insuperabilem
Armis, cauta licet non probet hoc Thetis,
Jam nunc Grajugenum concilio ducum,
Bello & sanguineis confecro præliis.
O! quisquis juvenum Pieria volet
Clarari cithara, non humile audeat
Moliri teneris carmen ab unguibus,
Nec pennæ timeat remigio levis.
Sectari Calabrum per liquidum æthera
Vatem; ceu comites aerio patri
Se jungunt aquilæ, quas patrius pigris
E nidi latebris nunc vigor expulit.
Nisus impavidos lumine Cynthius
Spectabit placido, mentis & igneæ
In majus celeres provehet impetus,

Donec carminibus ducere populos
Et cursus rapidos sistere fluminum
Docto, promeritas arbore Delphica
Cingat blanda comas Pieridum cohors.

XIII.
CHRISTI IN CÆLUM ASCENDENTIS
TRIUMPHUS.

Ad astra tandem terrigenum manus
Antehac negata carpit iter via;
Et morte debellata & orco
Cælitum agmen agit novorum

Auctor salutis. Spirituum cohors
Pæana puro concinit æthere:
Responsat hinc cælo propinquans
Cantibus angelicis caterva.

✕ Io! quis arces fertur ad igneas
Auro revinctus tempora regio
Princeps; triumphalesque currus
Victor agit superas ad oras?

In-

✧ Inviētus idem & Tartarei potens
Victor tyranni, qui valida manu
Ditis rigentes ære portas
Contudit, imperiumque fregit.

✧ Quis ille victor, dicite, dicite,
Cui fracta cessit vis Erebi minax,
Quem nunc ministra gaudet æther
Regna per ardua ferre nube?

✧ Ipse est Olympi maximus arbiter,
Cælestis aulæ cui volucres chori
Ducesque turmarum potentes
Præpetibus famulantur alis.

✧ Cedunt volentes aligerum chori
Pompæ triumphanti, atque recludere
Certant Olympum: jam revulsæ
Cardinibus sonuere portæ.

✧ Illas verendo conspicuus subit
Honore frontis, jamque iter invium
Eminus, æquævi renidens
Ante Patris stetit ora victor.

✕ Succedit agmen. Figitur inclytæ
Crucis tropæum: sanguinei micant
Clavi, nec hastilis cruenta
Cuspis abest, rigidumque fertum.

✕ Clangor tubarum fidereos replet
Late recessus, qualis in æthere
Auditus olim, quum rebelles
Spirituum ruerent phalanges.

Sublime stabat (qua superum Pater
Rubente dextra librat Olympicos
Ignes) & astrorum corusco
Splendidius solium nitore.

Iiac tum merentem sede locat Pater
Magna eloquutus cælituum in choro:
Jam jura cælo, jura terris
Nate dabis: Tibi vastus orbis

✕ Parebit: oras nomen in ultimas
Tuum efferetur, qua plaga nubibus
Exæquat Europæa turre,
Qua Lybicus furit æstus arvis,

Qua

Qua dives Indus, qua vehit aureas
Ganges arenas, quaque latent adhuc
Terræ irrepertæ, seu Peruvi
Seu Canadaë, Brasillumque regna.

Te qui fatentur me genitum patre,
Cæli fruuntur nectare : qui negant,
Dent lurido pœnas sub orco
Vindice Te sceleris nefandi.

Sed me laborans Musa vetat Dei
Effata culpa deterere ingeni:
Clarumque victoris triumphum
Carminibus tenuare parvis.

XIV.

AD D. VIRGINEM.
IN SUPPLICATIONE PRO AVERTENDO
TERRÆ MOTU.

At Tu, quæ primos pulcherrima Mater honores
Potente ab orbis arbitro Deo tenes :
Plurima cui Dominæ submittunt regna tiaras,
Vienna tota supplici calet prece!

Tu-

Tune tuis poteris spectare immitis ab aris,
Ut ingemente corruant solo domus?
Non poteris, nisi templa velis tibi sacra ruinis,
Focosque cive cum litante conteri.
Per Te lunigeras urbs inter tuta phalangas
Stetit furente Mahomete fortior,
Odrysique armis invicta minisque tyranni
Feros retorsit hostium bis impetus.
Per Te nulla nocent multæ contagia plebi:
Ferunt in arva Thraciæ luem Africi.
Tu ramos oneras pomis, uvasque racemis,
Et arva messe, dira ne premat fames.
Tu populo Matrem, qua nil habet Austria majus,
Ab imminente mortis erutam manu
Alma redonasti: populum nunc, Optima! Matri
Suum tuere filiosque fospites!
Dic Nato: Tibi devotam ne proruat urbem,
Domosque ne sonante verberet flagro.
Excidet irato flagrum; & Te Matre precante
Tuæ reviset Austriæ plagas quies.

DE ITINERE CÆSARIS PER
HUNGARIAM.

Nunc bellicosum Calliope melos
Vel pacis alto dicat in otio :
Nunc arma, nunc claras triumphis
Pannoniæ mihi cantet oras!

Qua Cæsar ibit, non tenui ferar
Trans arva penna, trans vada fluminum
Visurus augustæ tropæa, &
Lotharicæ monumenta gentis.

Non fallor. Oestro per liquidum æthera
Me Phœbus urget, qua sua protulit
In regna Turcorum secundis
Auspiciis Leopoldus arma :

Qua barbarorum Carolus agmina
Vindex Viennæ fudit, & æmulus
Virtutis, ac hæres avitæ
Explicuit sua signa victor

Franciscus. Altum tolle Meadia
Tabo Getarum splendida verticem,
Vosque ultimæ terræ timorem
Ponite finitimi tyranni!

Non ille ponto barbaricas trahens
In vos phalangas discere gestiet,
Quid, possit irritata virtus
Cæsaris, & sitiens paterni

Pectus decoris: marte quid audeat,
Qui, lucis auras ut subiit, truci
Assuevit armorum fragori
Stirpe satus domitrice Thracum.

At nunc molestis membra laboribus
Durare solers, & rigidas pati
Auras, & objectare sacrum
Impiger ille caput periclis,

Procul remotas Pannonis ultimi
Dum lustrat oras, qua vehitur, decus
Miratur & lauros avorum,
Et sibi, quos domet, optat hostes.

Centumque eunti conspicuum caput
Offerre certant valla minacia,
Fracto Musulmanni ferocis
Non semel imperio superba.

Hinc se potentis lata Temesiæ,
Hinc Eſſekini mœnia, claustraque
Pugnacis ostentant Petrinæ,
Et sita rupibus in tremendis

Castella Budæ: sed minus auxili
Latura, quam mens ignea Cæſaris,
Et nescium frangi timore,
Desidiæque patere pectus.

At quis tubarum, quis litui sonus
Perstringit aures? Quid subitis minax
Inhorruit campus virorum
Agminibus, gladiique late

Fulsere? Densos explicat ordines
Delecta pubes, auspice Cæsare
Per hostium obstantes catervas
Et medias ruitura cædes.

Ducat Bootæ sub gelidum latus,
Aut æstuosis clausa caloribus
In regna, vel claros ad ortus
Hesperiumve cubile solis:

Non illa focors signa sequi ducis
Et Sarmatarum viset inhospitas
Oras, & exustos ad Afros
Laurigeris penetrabit armis.

Sed vos Viennæ jam nimium diu
Desideranti reddite Pannonæ
Josephum; ut absterfo quiescat
Pulvere, se populisque fervet.

XVI.

LAUS NOCTIS.

Cur immerentem stulta te timet cohors?
Cur pallet umbris territa,
Quibus tacentes provida involvis polos
Amica nox mortalibus?

Ven-

Ventis inanes manium metus date
Portare Caspium in mare!
Nam si qua in auras manibus patet via,
Adire si terras libet;
Non se tenebris umbra nocturnis teget:
Ceu turba latronum solet;
Nec expavescet aurei solis jubar
Innube, nec plenum diem:
Sed ora curvis unguibus palam petens
Diurnus occurret furor.
Non ista nocti (credite) it comes cohors:
Sed immemor curæ Quies,
Et albo amicta pallio Securitas,
Et quæ silentium regit
Diana, Morpheusque innocente languidum
Spargens papaver dextera.
O! ergo amica semper, o meo redi
Nox vindicata carmine:
At qui procaci dente te petiverit,
Cruenta spectet somnia.

XVII.
IN SOMNUM.

Quæ dormientis lumina fulgido
Repente strinxit lux radio nova?
Quod murmur aures, quis laborum
Perculit evigilans tumultus?

Diem revexit Cynthus aureum,
Et membra segnis deseruit sopor:
Vos, nocte quæ longa sepultum,
Quæ caput hoc tenuistis altis

Mersum tenebris, reddite stragula
Corpus labori: reddite me mihi,
Nascentis ut mirer decorem,
Purpureumque jubar diei!

Proh! quam pudenda, quam miserabili
Nostrum laborat stultitia genus,
Cui somnus ac molles amantur
(Otia quas rapiunt avara

Et

Et languor) horæ. Dum fugimus mori,
Gaudemus atra mortis imagine:

Nam pressa quid distant sopore
Corpora funeribus sepultis?

Quin sæpe somnus, quod simulaverat,
Perfecit; &, quæ condiderat sopor,
Vis clausit improvisa lethi
Lumina, non iterum serenos

Visura soles. Sponsa sororibus
Pubes nefandis composuit thoro
Secura corpus: somnus arma
Femineis dedit arma dextris,

Queis immerentes opprimerent viros,
Et dira patris iussa facefferent,
Divumque, juratique amoris
Immemores fideique sanctæ.

Non vis procellæ, non rabies Noti,
Non ortus hædi; sed male credulum
Fraus blandientis nigra somni
Æquore te, Palinure! merfit.

Heu! ardet atris ignibus Ilion,
Et quas nec altæ Grajugenum rates,
Nec Tethyos natus marinæ,
Nec duo perdomuere iustra,

Prostravit arces exitio gravi,
Murosque somnus fideribus pares,
Auctore qui Phœbo steterunt,
Proruit, in cineremque vertit.

Ergo Deorum non ego te genus
Sed nocte dicam terribili fatum:
Et mortis ac cædis cruentæ
Eumenidumque Stygisque fratrem.

Non sacra posthac tempora Palladi
Diesque vitæ surripies iners:
Nunquam vel invitum vocabo,
Vel faciam tibi, somne! vota.

XVIII.
DE INCONSTANTIA FORTUNÆ.

Prospera quisquis rate findit æquor,
Et diu lætis sua gaudet auris
Vela propelli, metuat dolosæ
Tethyos iras.

Namque, quæ tutam modo blandiente
Mollis attactu lavit unda puppim,
Mox procelloso metuenda fluctu
Subruet alnum.

✕ Stare Fortunæ fugitivus orbis
Nescit: incerto Dea cæca fertur
Impetu: hinc fasces rapit, hic ademptos
Ponere gaudet.

✕ Alta Carthago cinis est, & exul
Sedit in vastis Marius ruinis,
Teutonum victor ferus & Jugurthæ
Nobilis ultor.

Ille, quot clades Latio imminentes
Verterit ferro domitos in hostes,
Et triumphali quoties quadriga
Vectus, onustos

Vinculis reges patriæ per urbis
Traxerit vicos: ebur & curule,
Quod dedit sextum populus merenti,
Pectore volvens,

Motus ingrata vice non viriles
Edidit questus. Aderat querenti
Perfidum ridens Dea, & : abstineto,
Maxime, dixit,

Victor ignavæ nimium querelæ:
Rapta quæ lugens, manus hæc deditque
Dona & extorsit. Mea quid reposcens
Munera pecco?

Non ego votis caput obligavi,
Si tuos unquam fugerem penates:
Non ego æterna tibi me maritam
Compede vinxi.

Jura si nescis mea; nuper amplæ
Hanc vide stragem, miserum hoc sepulcrum
Urbis: & fatum bene fer, quod altas
Dejicit arces.

XIX.
DE D. CANTIO PRESBYTERO
SÆCULARI;
QUUM ESSET A CLEMENTE XIII.
SANCTORUM CATALOGO ADSCRIPTUS.

Non sic volatu findit Olympico
Cæli liquentes rex volucrum plagas,
Ignemque spirantes tuetur
Solis equos oculo irretorto:

Nec ferre plenum sic docuit diem
Pullos paventes, & silvis procul
Campisque terrarum relictis
Tendere iter superas ad oras;

Qua-

Qualem sagaci pectore Cantium
Subire vidit læta Cracovia (*)
Sanctas inaccessasque sedes
Numinis, & propiore vultu

Lustrare (quantum fas homini) jubar
Solemque divinum. Illum alacris ducem
Sequuta pubes in remotis
Cæli adytis rutilaque luce

Defixit obtutum. Ocyus horridæ
Fugere nubes Sarmaticis procul
Campis, & infanum minantes
Exitium superis procellæ.

Hinc ille, Canti! quo caluit Tibi
Ab igne pectus non timidum mori,
Quum, morte venalem coronam
Odryfia ut legeres in ora,

Ca-

(*) Fuit Theologiæ Doctor & Professor in Univers. Cracoviensi.

Castæ docebas agmina barbara
Præscripta legis, sacraque gentibus
Damnata, nomenque heu! furente
In populo male nominatum. (*)

Sed Te tuentur provida Numinis
Nihil paventem consilia: efferum
Elanguit dedocta morem
Barbarici gravis ira ferri.

Quin & latronum (**) cessit inhospita
Cohors inermi, quum bene condita
Produceres ultro æra, spreti
Nobilior dominus metalli.

Non ante visæ nam sapientiæ
Mirata rarum prodigium, impiam
Prædam recedenti rependit,
Ore sacram tetigitque dextram.

At

(*) Turcis ipsis Christum crucifixum prædicare non dubitavit.

(**) A latronibus spoliatus, & aureos aliquot suo insutos pallio recordatus, fugientibus hos etiam clamans obtulit; qui viri sancti candorem admirati etiam ablatos ultro reddidere.

At vos Polonæ tollite laudibus
Vos Cantium urbes dicite gloriam
Regnique tutelam (*), & Sabæa
Rite focus adolet thura.

Hic lacrimosi diluvium feram
Belli: nefanda hic prælia civium
Trans litus Euxinum jacentis
Motus aget patriæ querelis.

XX.

DE D. CALASANTIO,
SCHOLARUM PIARUM FUNDATORE,
INTER SANCTOS RELATO.

Vos, queis juventæ flos viget integer,
Dilecta divo gens Calasantio,
Vos optimi Patris labores
Non humili celebrate cantu!

Vos Ille vitæ materiem suæ
Delegit amplam: vos ut ad æthera
Hostilibus mendacis orci
Fraudibus explicitos vocaret,

Ce-

(*) Inter primos Poloniæ patronos colitur.

Ceras avitas & patriæ domus
Illustre nomen non male degener
Sprevit, paludatumque martem
Militiæ melioris auctor.

Vestræ saluti, quidquid opum dedit
Fortuna, quidquid non dubiæ spei
Affulsit, atque ad magna natum
Prodigus ingenium dicavit.

Quin & tiaras & litui sacrum
Insigne, magni præmia pectoris,
Rejecit, ut turbæ minori
Se similem minor ipse ferret.

Non impotentis cæca puertiæ
Ætas tenacem propositi virum,
Non tædium longi laboris
Fregit & in tenui molestæ

Labore curæ. Sed minuit polo
Delapsa ab alto Progenies Dei
Curas, fatigatisque sæpe
Dulce pependit onus lacertis.

O!

O! quantus imis lætitiæ vigor
Serpfit medullis, quum licuit seni
Diffuaviari multum amati

Os Pueri, atque oculos nitentes,

Et stringere ulnis colla hederæ modo
Alta implicantis brachia populi :
Vel qualis amplexu tenaci
Massica vitis adhæret ulmo.

At pone Virgo cælicolum potens
Regina vultu, quo superos beat,
Bene ominari visa pubi,
Quam patris auspiciis regebat

Divus secundis, flagitium docens
Timere letho pejus, & ordinem
Rectum evagaturæ juventæ
Frena manu injiciens severa.

Nunc, quum beatas fiderei tenet
Sedes Olympi, non numerabili
Phalange stipantes euntem
Mille patrem pueri salutant;

Quos

Quos si ministrorum aligerum choris
Mistos videres, lumina falleret
Discrimen obscurum lacertis
Lacteolis, roseoque vultu.

XXI.

DE D. CUPERTINO
ORD. MIN. S. FRANCISCI CONVENT.
AB EODEM CLEMENTE SANCTIS
ADSCRIPTO.

Cupertine! tuas dicere carmine
Laudes Musa fugit. Nam simul aureæ
Solers pollice primo
Nervos increpuit lyræ;

Tu mœstæ similis Chaonis aliti
Quærenti teneris questibus hospitam
Ulmum, urgente per auras
Penna furriperis mihi; (*)

D

Et,

(*) Stupendis raptibus frequenter afficiebatur.

Et, seu luminibus Progeniem Dei
Spectasti rigida de trabe pendulam,
Seu pulcherrima matrum
Blandas in tabula genas

Oranti explicuit; jam te humili altius
Terra dius Amor non humilem tulit.
Atqui non mea tanto
Par est Musa volatui

Terrenis nimium fœcibus obsita.
O! vel peste meam, qua gravor, exue
Mentem: vel bone! Tu te
Mortali similem gere.

Novi, quæ teneant vincula præpetem, (*)
Quæ voces rapidis injiciant moram
Pennis, quæve refringant
Sanctos pectoris impetus:

Sed

(*) Alienato a sensibus animo statim ab ecstasi eum revocabat sola obedientia.

Sed nulla imperii Rex superum dedit
In te jura mihi. Nunc, precor, hoc breve
Vatis, Dive, benignis
Votum o! auribus accipe:

Quem nunc Christiadum grex sequitur, tui
Consortem studii nuper & æmulum,
Hunc terris prece multa
Serves incolumem, gravi

Plenum consilio, plenum animo Patris!
Sed motis properas ferre Deo preces
Alis? Nulla morantur
Te jussa: i! celer avola!

XXII.
H I E M S.

Quid nunc agrestes te retinent foci
Amice? Non jam tempora candidis
Formosa cingit Flora fertis:
Non Zephyri foveat aura campos:

Jam falce fruges mœssuit uberes
Ruris colonus, nudaque frigido
Stant arva sub dio. Racemos
Spumæa jam domuere præla.

Jam filva densis orba comis negat
Umbram hospitalem: jam nivium gravi
Sub mole quercetum laborat:
Jam volucrum filuit caterva,

Pennisque quærit præpetibus plagas
Miti calentes sole, vel arborum
Clausa in cavernis rupiumve
Dulce melos premit ore muto.

Solus nivosis pugnam Aquilonibus
Dum miscet Eurus, murmure dissono
Bacchatur, & vastos Eois
Victor equis vehitur per agros.

Fugit Lyæus rura Pater: Ceres
Campos reliquit. Tu quoque desere
Deserta Divis arva, teque
Redde tuis properante curru!

Nam-

Namque ipsa magnis nascitur urbibus
Hiberna in usum lætitiæ dies,
Jocosque vel Cauri furentes
Cum glacie nivibusque portant.

Concreta duro frigore candidam
Præbet quadrigis nix levibus viam,
Gaudetque terrarum potentes
Posse juvare deos, & almæ

Servire pompæ, qua rigidum gelu
Brumæ triumphant, sub Jove frigido
Velocium frenis domantes
Quadrupedum phalerata colla.

Mirantur ipsi non solitum decus
Nolasque circum tempora stridulas,
Tolluntque cervicem, ac feroci
Calce nivem feriunt jugales.

Quin & Lyæo quum redeunt sacræ
Luces, licebit desipere in loco:
Vel stulta mirari procacis
Otia, lætitiâque vulgi;

Fictosque vultus, quique feras decent,
Ridere mores, & Semeleio

Vix sustinentes membra plantas
Victa deo, dubiosque gressus,

Et nos bibemus (proposuit Deus
Nam dura ficcis) sed patrio vetat
Cognata mens cælo jocos
Munera transfiliisse Bacchi.

XXIII.

IN POESIN LATINAM.

Non jam Latino carmine barbitos
Fastidiosis auribus obstrepet.

Me Teutonorum gente natum
Teutoniæ decuere plectra;

Quali canentem Denisium lyra
Bardorum avitis inserimus choris,
Teque ore Germano sonantem
Mastaliere! modos Horati.

Nec

Nec me remotæ Pieridum pater
Cantare Romæ jussit, & Italo
Assueta Torquato vel ipsa
Roma modos fugiat Latinos.

XXIV.
IN NOCTEM NATALEM DOMINI
IDYLLION.

Contigerat medium nigris nox vecta quadrigis
Ætheris immensi spatium: sopor altus habebat
Regales humilesque domos. Per pascua soli
Pastorum turbæ pecorum custodia noctem
Fecerat insomnem; quum lux illapsa repente,
Qua sol exoritur, qua mergitur æquoris undis,
Quaque Austrum & gelidos qua spectat terra triones,
Perculit attonitos. Vidit, talesque Manasses
Jam senior dedit ore sonos: Quis ab ætheris alto
O! focii, noctis famulas quis dissipat umbras?
Dixerat atque omnis sociorum percita turba
Prodigium mirata novum est, subitusque cucurrit
Dura per ossa metus. Nondum horror liquerat artus,
Quum festo circum cantu, & cælestibus hymnis

Insonuere poli, visique volare per auras
Aligerum coetus juvenum, blandisque ferire
Aera carminibus. Stabant innixa recurvis
Agmina custodum baculis, cupidaque bibebant
Aure sonos. Postquam ætherei tacuere ministri,
Ilicet inde omnis pastorum læta Juventus
Corripuere gradum, rauci ceu murmure rivi
Audito, properat longam restinguere cervus
Fonte sitim, & lymphis arentia proluit ora.
Antrum erat, exiguo Betlemum ubi vertice surgit,
Semoti latere in montis, gratissima fesso
Sæpe viatori statio durisque colonis,
Sera laboratis quos umbra remittit ab agris:
At nunc pastorum præbet spectacula publi:
Illa quidem fastu tumidis ignota tyrannis.
Ecce! Puer, cui conspicuo cælestis in ore
Gratia & ingenuo majestas juncta pudori
Sederat, heu! rigidis jacuit suffultus aristis,
Sidonio non ille ostro, gemmisve vel auro
Regali insignis: sed membra rigentia viles
Velabant panni; mœstis tamen ora carebant
Lacrimulis, risuque hiscebant labra sereno.
Interea pecorum ductores supplice cultu
Succeduntque antro, robustaque corpora proni

Pro-

Prosternunt; seniorque preces sic pectore ab imo
Fudit, in occultum defixus lumina Numen:
Te crebris dudum precibus votisque vocatum,
Te, quem sanctorum repetita oracula vatum
Venturum terris per secula longa canebant,
Tandem propitiis lapsus veneramur ab astris
Præsentemque Deum. Sic cælo nuncius alto
Adveniens mandata dedit. Tu maximus ipse es,
Qui nutu populos regis & regna omnia, pastor:
Cui tellus tremefacta filet, premit æquora pontus:
Cui centum gemini certo se tramite soles
Volvere, & immenso gaudent ardescere cælo.
Te quoque Jessæus pastorum gloria David
Venturum claro cecinit de sanguine regum:
Venisti claro genitus de sanguine regum.
O! utinam nitido tibi marmore templa liceret,
Atque aras struere & cumulare altaria donis,
Et cunis auri ferre argentique talenta.
Munera digna Deo! sed inops & curta supellex
Nonnisi, quæ tepido spument tibi pocula lacte,
Mellaque lanigerosque greges hirtasque capellas
Suppeditat: nec dona tamen tibi vilia sordent.
Nam poteras censu regali & divite pompa
Conspicius nasci, quum cæli fede relicta

Subjectum terrarum orbem tua regna subires:
Sed Tibi præ censu regali & divite pompa
Pauperies placuit. Fallorne? An pectora mavis
Nostra Tibi fieri templum, quod flagret amore,
Ardet ut igne focus? Num frater dicier optas,
Quandoquidem humana numen sub imagine condis?
Dic, age, quum teneras pingat Tibi gratia malas,
Tantaque in æthereo quum fulgeat ore venustas,
Dic, age: fraternis liceatne amplexibus artus
Stringere, & ora manusque ac dulce rubentia labra
His Tibi lætitiæ lacrimis, hoc imbre rigare;
Quæque bibant lacrimas, fletumque ardentia siccent,
Oscula mille genis, mille oscula figere labris?
Olli subridens placido Puer annuit ore.

Ergo insperatæ gavisi munere fortis
Audent concessum facinus, primusque potitus
Optatis senior trepidam incertamque timore
Impulit exemplo turbam. Quis carmine digno
Pastorum pia facta canat sortemque beatam,
Cui cælum invidisse putem? Quis gaudia fando
Explicet atque imis latitantia sensa medullis?
Non ipsi potuere, quibus tam sancta voluptas

Ob-

Obtigit. Ergo suo meritas ut nomine grates
Infanti caneret Puero pulcherrima Mater,
Orant: Illa fidem obstringens ad pascua lætos
Magnisque attonitos visis dimittit agrestes.

XXV.

TUMULUS CHRISTI
IMITATIO BIONIS, E GRÆCO GILBERTI
JONINI S. J.

Christi fata fleo: vitæ optimus occidit auctor,
Occidit innocuus: mecum pia sidera plorant.
Plorant cælicolæ, qui magnos ætheris orbes
Volvunt, atque arces habitant stellantis Olympi.
Exue purpureas, quibus uteris, exue vestes,
Pullos sume habitus Mater! tua pectora plange,
Et moestum ingemina: vitæ optimus occidit auctor!
Christi fata fleo: mecum pia sidera plorant.

Heu! jacet avulsis crucis alta ex arbore membris,
Indomitique latus trajectus cuspide ferri,
Cuspide crudeli, miseramque dolore Parentem
Conficit exanimis. Per candida defluit ater
Membra cruor: ciliis alte defossa cruentis

Lumina torpor habet: blando rosa fugit ab ore,
Ipsaque lethali jam frigore basia torpent,
Basia virgineæ nunquam linquenda Parenti.
Sed Matrem vel rapta juvant frigentis ab ore
Oscula, & hæc Matris vel mortuus oscula sentit.
Christi fata fleo: mecum pia sidera plorant.

Atroci lacerum, heu! atroci vulnere Christi
Pectus hiat: sed majori pia vulnere Mater
Saucia corda gerit. Stant circum tristibus ora
Perfusæ lacrimis viduarum mœsta corona,
Virgineusque chorus. Verum mœstissima Mater
Monte sedet medio sparfos incomta capillos,
Nuda pedes, quaque ingreditur, nivis æmula lædunt
Crura rubi, sacrumque bibunt dumeta cruorem.
Illa replet montem gemitu, & suspiria ab imo
Tristia corde trahens Natum compellat, & unam,
Quam genuit, prolem miseranda voce requirit:
Verum huic e vasto ruit ater vulnere sanguis
Candida purpureo perfundens flumine membra.
Heu! Matrem miseram mecum pia sidera plorant.

Olli virgineus, dum Nato vita manebat,
Sederat ore decor: sed blandæ gratia formæ

Et

Et decor ille oris Nato expirante recessit.
Luget olivarum collis facer, orba Cedronis
Luget aqua, & querulo gemit orbam murmure Matrem:
Lugent & Siloæ taciturnis fontibus undæ,
Ipsaque florum atro tingit dolor ora rubore:
Sed Mater niveos tollens ad fidera vultus
Accinit extincto lugubria carmina Nato.
Heu matrem miseram! vitæ optimus occidit auctor!
Cum gemitu reboant valles: vitæ occidit auctor.

Quis fuit, ereptos Matri quum vidit amores,
Qui non ingemeret, neque fletibus ora rigaret?
Illa ut sensit atrox transfixo in pectore vulnus,
Et latere e patulo largum exundare cruorem;
Languentes effusa manus, complexaque Nati
Vulneribus lacerum corpus sic ore loquuta est:
Nate mane! quem Nate fugis? Ne desere Matrem,
Dum jungam amplexus & labris ultima figam
Basia! Feralem (parva est mora) rumpe soporem,
Et labro moriente extrema fer oscula Matri!
Oscula fer Matri, tuus hos mihi spiritus artus
Ut penetret, castique bibam lenimen amoris.
Oscula fer! pro Te mecum tua basia vivent,
Dum nigras properas deserta matre sub umbras,
Infernumque chaos. Volui comes ire perempto
Na-

Nate Tibi: comes ire vetor Tibi Nate peremto.
Tu jam terra tuo dulce hoc & amabile pignus
Conde sinu felix, quæ, quidquid in orbe decorum est,
Sub tua jura rapis. Me fors inimica fatigat,
Me jubet amissæ sobolis miserabile funus
Longus flere dolor. Sed Tu, dulcissime rerum!
Heu! moreris, tecumque mei ceu somnus amores
Intereunt: gemit orba Parens, desertaque tecta:
Te sine nulla super, tecum omnis rapta voluptas;
Solaque jam Matri (sed enim nec amabile Matris
Mi superat nomen) spes jam mihi sola relicta est.
O! rebus, fili, mihi, carior omnibus unus
Ire nigras poteras deserta matre sub umbras!

Hæc Mater: cum Matre gemunt pia sidera cæli.

Interea tanto lacrimarum flumine vultus
Mœsta rigat Genitrix, de vulnere quanta Peremti
Sanguinis unda fluit. Sed fuso terra cruore
Dum tepet, & lacrimis, e sanguine blanda rosarum
Et tenera e lacrimis anemonæ purpura surgit.

Christi fata fleo: vitæ optimus occidit auctor.

Desine jam dira lugere sub arbore Natum
Virgo crucis! non longa via est, ubi rupe sub alta
Stat nova de saxo moles excisa sepulcri.

Nul-

Nulli unquam cineres, defunctaque corpora vita
Hoc jacuere loco. Tuus illo primus in antro
Filius inveniet placidam post fata quietem.
Ille quidem immiti sublatus funere pallet:
Ingrata sed fulget adhuc sub imagine mortis
Forma prior: nitet egregio vel mortuus ore,
Non aliter, quam si molli sua lumina somno
Clauderet & blanda recrearet membra quiete.
Surge, age, & extincto supremos Mater honores
Funeris instaure, pannis tege mollibus artus,
Da tumulo violas, & purpureos narcissos!
Verum illo moriente extincta est gratia florum,
Et violæ pallent, & purpurei narcissi.
Plenis funde cadis tua balsama! sed moriente
Et liquor hic Nato suaves amisit odores.

Pulla in veste jacet mutum & sine sanguine corpus:
Circum femineos tollunt ad sidera questus,
Quæ mœstam in luctu non deseruere Parentem
Isacidum matres. His se lugentibus addit,
Quem miro ante alios dilexit amore Magister
Biseno comitum e numero, proque omnibus unus
Effundit lacrimarum imbres & pectora plangit;
Quique Arimathæa missis ex urbe manipulis
Dux præerat, quique obscuræ per tempora noctis
Di-

Divino auditor docilis pendebat ab ore,
Mœsti ambo, & Syrio defletum corpus amomo,
Sed magis effuso lacrimarum rore rigantes.
Nec minus aligerum gens ætheris incola luget
Stellatas attonsa comas. Tenet ille cruentæ
Lignum immane crucis, tinctos hic sanguine clavos
Fert manibus : longa huic ab arundine spongia pendet
Multo felle tumens : ferta alter spinea nigro
Sparsa cruore gerit : fert ille lebetibus aureis
Undantes latices, frigentesque abluit artus :
Est, qui membra super corpusque exangue jacentis
Leni agitans motu fulgentes explicet alas.
Hos Nato superum pia gens impendit honores,
Sed miseræ impendit lacrimas, lamentaque Matri,
Abjectisque gemit citharis, quas pectine eburno,
Excuteret Puero lacrimas quum frigidus aer,
Betlemæ increpuit quondam ad præsepia rupis.
Nec jam festivo, quo tum, sonat aura tumultu :
Sed canitur lamenta inter miserabile carmen :

Occidit innocuus, vitæ optimus occidit auctor.

Sed tu jam lacrimis Mater, jam parce querelis,
Ille tuus, quem tumbæ inferis nunc uvida fletu,
Tertia nocturnas ubi lux disjecerit umbras,
Egressus tumulo supera ad convexa redibit.

XXVI.

XXVI.

IN OBITUM JOSEPHÆ AUSTRIACÆ
FERDINANDO IV.

UTRIUSQUE SICILIÆ REGI DESPONSÆ 1767.

Parthenope, tuque augustis temerata Vienna
 Funeribus, cæca quid inania mente foveas
 Gaudia, in Euxinum quæ differet Africus æquor?
 Nequidquam accensas ad connubialia sacra
 Ventilat aura faces: frustra genialibus altis
 Aurea fulcra toris lucent, frondosæque myrto
 Serta laborantur, non ornatura maritos.
 Tollite funeream geniali pro face tædam:
 Scindite ferta: nigris myrtos mutate cupressis:
 Pro thalamis urnam cineri, tumulumque parate!

Cujus in occursum dudum se effundere cives
 Parthenopæ ardebant, illa expectata coronis,
 Regalique optata thoro, non regia cernet
 Tecta Viri Virgo: non obvia tendet amanti
 Brachia, nec cultos fortunatosque videbit
 Paufilypi colles, & litora Mergillinæ,
 Nec veniet spectanda viris nuribusque Latinis,
 Heu! vixit longoque jacet Josepha sopore

E

Ob-

Obruta, ceu patrio languens rosa sternitur agro.
Illam Ægle, Nympharum Ægle pulcherrima, nuper
Ornandæ optarat fronti, fulgore micantem
Egregio & flores inter capite alto extantem.
At subitus turbo vernum decussit honorem:
Sparsa procellosus rapuit folia Eurus, humique
Afflixit: nunc orba gemit sub pondere terra.
Tollite funeream geniali pro face tædam:
Pro thalamis urnam cineri tumulumque parate!

Lugete extinctam Nymphæ Sebethides, & vos
Nereides genus Oceani, quæ litore Thusco
Ioniove mari Siculisve habitatis in undis:
Parcite jam choreasque leves cantusque jocosque
Moliri, & summos niveis pulsare lacertis
Tranquillo in pelago fluctus! quin antra profundo
Mersa mari petite, & saxosa cubilia patris,
Augentesque piis cognatas fletibus undas
Et matri attonitæ, & mœrenti dicite patri:
Heu! vixit longoque jacet Josepha sopore
Obruta: nec nostrum mirabitur advena pontum.

Et tibi prospectum regali ex arce petenti
(Heu nescis) Fernande! pias tristissimus aures
Nuncius implebit: vixisse & funere raptam

Præ-

Præcipiti, cujus jamjam adventantis imago
Tædia longa moræ & vim solabatur amoris.
Haud temere inductis nigrescit nubibus æther,
Elifusque micat, laterique allabitur ignis;
Haud temere horrida tonat altus clade Vesevus,
Jamque tuas tangit flammis torrentibus ædes:
Terra polusque ferunt extinctæ nuncia sponsæ.
Quæ tanta oppressum subito te mole doloris
Quæ poterit servare manus, ne tu quoque funus
Ante diem eripiare tuis, sponsæque sequaris
Umbram pallentem? Vos o! queis credita vita est
Regia, ferte citi lympham, gelidaque labantem
Spargite, ne in tenues solvatur spiritus auras!

At tu rex fluviorum Ister tua volve fluenta
Lugubrius, quum pressa gravi mœrore Viennæ
Mœnia, quum tumulum præter labere recentem.
Hoc erat; auctus aquis & turbida flumina torquens
Certa dares luctus quod nuper signa futuri.
Sed nobis mens læva fuit: nos gaudia cæci,
Nos plausus animis agitavimus atque hymenæos:
Nunc late loca mœsta silent, solusque jacentis
Auditur gemitus patriæ, & vox una per urbem:
Heu! vixit, longoque jacet Josepha sopore,
Obruta, nec titulis nova nomina junget avitis.

Regia præ reliquis ferus occupat atria luctus,
Et, ceu præpetibus quum lapsus ab æthere pennis
Corripit, & sævo accipiter necat ungue columbam,
Turba pavens quærit latebras & territa pennas
Colligit, ac nullos audet dare corpore motus:
Mox, postquam dilapsum hostem, sparsasque cruenta
Spectat humo plumas, querulo sibi murmure reddi
Nequidquam sociam petit, & loca questibus implet;
Haud aliter diro primum obticuere dolore,
Attonitæque omnes funesta hæfere sorores
Clade diu: at gemitu tandem lacrimisque requirunt
Avulsam lateri, & crudeli funere mersam,
Quam, consanguineo sibi junctam fædere, virtus
Mensque eadem stabili melius devinxit amore.
Fundite Cæsareum genus, æquos fundite fletus:
Sed ne incautus amor vos provocet ante latebris,
Condita quam tumulo requierint ossa sororis,
Ne mala vos simili sternant contagia letho,
Neu laceret teneras pestis sævissima malas!

Illa autem, infandum quæ præfert ore dolorem,
Illa atra velata toga, quæ exanguia juxta
Membra adstat, miseroque infelix uvida fletu
Lumina nunc cælo, nunc tristi in funere figit,
Dicite vos querulæ, quæ sit mœstissima, Musæ!
Ma-

Majestas oris (non fallor) fronsque Theresæ est :
Nosco nutum illum, quem regna urbesque verentur,
Et mites, placidæ certissima pignora mentis,
Nosco oculos,queis mille plagas populosque volentes
Imperiis parere videt. Sed lumine sicco
Ista quis aspiciat turgentia lumina fletu?

Digna tamen lacrimis, Matris dignissima luctu
Nata jacet. Ferale rigat flens ipsa sepulcrum
Religio, Virtus Pietasque. Hinc candida vitæ
Integritas castusque Pudor vernantia mœrens
Lilia circum artus, & circum tempora spargit :
Hinc morum Decor & dejecto Gratia vultu
Torpentesque manus, lethoque rigentia colla
Componit tumulo, atque æternos afflat honores.

Non ergo indecores magnæ cecidere Theresæ
Ex oculis lacrimæ. Materno Filia luctu
Laudata est, meruitque gravis jactura dolorem.
Sed quamquam sæviret atrox sub pectore vulnus,
Non tamen & vires excelsæ infringere mentis
Invictumque animum potuit. Stat nescia vinci
Inter Natorum tumulos ac funera Mater,
Illustresque astris animas carissima reddit
Pignora, seque ipsam pulcro certamine vincens

Mortales meminit genuisse, & corpora terræ
Deberi, cæloque animos. Quin ipsa beatos
Numinis ad thalamos meliori forte vocata
Mens Josephæ infons, patrio dum gaudet Olympo,
Plorari sua fata vetat, viresque dolenti
Sufficit ac robur Matri. Neque corporis artus
Ferreus iste sopor, qui nunc tenet, usque tenebit.
Hi quoque maternis reddendi amplexibus, auras
Rursus ad æthereas casta inter lilia surgent.

XXVII.

IN ADVENTU VERIS ELEGIA.

Nec nos perpetuæ damnarunt Numina brumæ:
Jam fugit in Scythiæ frigidus annus agros,
Blandior Eois Titan caput exerit undis,
Fæcundoque tepens arva calore fovet.
Non jam, quæ Boreæ superet penetrabile frigus,
Ardet in accenso silva reposta foco.
In campos efferre gradum juvat urbe relicta,
Quos novus egregio vestit honore viror.
Interea roseis e nubibus ætheris alti
Labitur, & tenero Ver pede tangit humum.

O!

O! quem te memorem rerum pulcherrime, cuius
Vincit Apelleas forma decens tabulas?
Non tibi Narcissus, pulcher non certet Adonis,
Ille licet Nymphæ carus & iste Deæ.
Nil tibi mortale est: æterno flore juventæ
Ornantur niveæ purpureæque genæ.
Talis erat, victo veniens quum Bacchus ab ortu
Spectandum populis se daret Hesperiiis:
Talis Phœbus erat, cæli quum sedibus exul
Præferret patrio rura beata polo: a
Ipse etiam pater omnipotens, quum monte sub Ida
Gestiret juvenis ludere, talis erat.
Quin si contendas Baccho, Phœboque, Jovique,
Judice me formæ munera prima feres.
Ergo ades o! cæli melior terræque voluptas,
Neu sperne antiquo jugera grata lari.
Est etiam Austriacis sua laus & gratia campis,
Nec Dis hospitibus dignior ulla plaga.
Non hic æthereo contingunt sidera montes
Vertice, perpetua nec nive saxa rigent.
Plurima planities circum altas panditur urbes:
Nix brevis, & modico solis ab igne liquet.
Neu metue obscuros nigra formidine lucos:
Non hæc pinorum est patria lugubrium.

Hic tiliis certant quercus, hic betula ramos
Explicat, hic fluvii alnus amica viret.
Sed quid ego hæc memoro? Non has novus hospes
arenas,

Ultro nota petis litora Danubii.

Nec nisi te nosset venturum magna Theresia,
Obvia festivo tenderet ipsa pede.

Huic tu, quo minuas regalis pondera sceptri,
Mille para solers gaudia, mille jocos.

Illius ante oculos nascatur, quidquid in hortis
Nascitur Eois, quidquid in occiduis!

At si tristis hiems audaci turbine tentet

In terras reditum, quas modo deferuit:

Si Boream revocet, genitasque Aquilone procellas
Imbresque & pluvii frigora mœsta Jovis;

Ah! cave, ne teneri lædantur frigore flores,

Neu placidæ pereant Principis ante pedes;
Ne sua funesta sub imagine pignora ploret,

Quæ nimium immiti mors cita falce tulit.

Verum, ubi dispulsis turbato ex æthere nimbis
Phœbus anhelantes egerit altus equos,

Circum Illam ludant, & motis leniter alis

Fronte graves æstus dimoveant Zephyri:

Tum per prata volent trepidi, & bene olentibus auris
Circumdant viridem, quo sedet Illa, torum.

Ac

Ac veluti variis e floribus optima mella
Colligit, inque favo sedula condit apis;
Sic unum e multis Zephyrorum turba laboret,
Qui grato ambrosiam munere vincat odor.
Atque aliquis figens maternæ basia dextræ
Dicat, ab Hesperia basia missa plaga,
Quo Leopoldus agro Thuscas moderatur habenas,
Et gaudet populum prole beasse nova.
Inde alius vultus imitatus & ora nepotis
Parvulus augusto rideat in gremio,
Qualis Amor falsa pueri sub imagine Juli
Phœnissæ e collo dulce pependit onus.
At vos arentem, quæ stagna tenetis aquarum,
Spargite humum lympha, spargite Naiades;
Pulverea sudum ne misceat aera nube,
Quum subitus trepidis ingruet Euris agris!

XXVIII

DE CÆSARIS ADVENTU
ROMAM 1769.

Non sic Scipiades prostratis venit ab Afris,
Quum ferret Latio Punica signa Jovi:
Non Magnus victi spoliis orientis onustus
In se sic oculos vertit & ora virum:
Et quamvis quarto veheret sua bella triumpho,
Laurigeros non sic Julius egit equos;
Ut se Josepho jactavit Cæsare Roma,
Motura invidiam, si licuisset, avis.
Illius adventus centum superare triumphos
Visus, & innumeros unicus Ille duces.
Vidisses migrare suis e sedibus urbem,
Ut primum Eoum sol patefecit iter.
Omnibus unus amor magnæ spectare Therese
Progeniem, & tanti Principis ore frui.
Sperne triumphales, veterum miracula, pompas
Roma! data est fatis non tibi pompa minor.
Tunc nitidos victoris equos niveasque quadrigas,
Tunc fera laudarunt militis ora trucidis.

Tunc

Tunc hominum multo placuit respersa cruore
Laurus, & edocti vincula ferre duces,
Oppidaque & fractis vectæ cum mœnibus urbes,
Et stantis curru grande supercilium.
At nunc innocuam melius, nunc sanguine ficcam
Cæsaris exornat mitis oliva manum;
Qui, quanto ingreditur semet minor, & genus altum
Dissimulat, tanto scit latuisse minus.
Quippe Illum Pietas, quum Divum advolvitur aris,
Et castus prodit Relligionis honos,
Et recti studium, durisque exercita Virtus
Casibus, & nullo pectora fracta metu,
Quæque latus stipat jucundo affabilis ore,
Et pleno effundens Gratia dona sinu;
Quæ facit, ut, quamvis nullo de Cæsare stirpem
Duceret, huic regnum maxima Roma! dares.
At non Ille tui jactat diademata regni:
Qua se effert, amor est magna corona tuus.
Sic regnasse juvat: non digna est rege voluptas,
Exangui populos posse tenere metu.
Talis Trajanus, quum majestate remota
Muros, Roma! tuos ingrederetur, erat:
Talem illum memorant Capitoli templa petentem
In tenui medium plebe tulisse gradus.

Non

Non ille armatas per compita densa phalanges,
Quo foret in turba tutior, ibat agens:
Sed solo ante alios insignis frontis honore
In populi ardebat se grege ferre parem.
Viderat hoc urbis Genius, celsaque Tonantis
Rupe sedens tales edidit ore sonos:
O! nimium felix Trajano præside Roma!
Quæ bona tam lætum fata dedere diem!
Sic orbi imperites: sic libertatis avitæ
Nil tibi sit posthac quærere dulce decus.
Dum flectet magni imperii Trajanus habenas,
Libera erunt illo principe colla magis.
Ergo age, Trajanum victuris inferere chartis,
Illius ut nomen tempora fera legant.
Atque aliquis magna quondam de stirpe nepotum,
Hujus qui revehat gaudia lucis, erit.
Ecce! tibi rapido veniet novus hospes ab Istro,
Trajano quem tu dixeris esse parem.
Verum aliæ stabunt tunc aræ, aliique colentur
Divi (Tarpeja Jupiter arce fuge!)
His, quamquam imperio tum maximus, Ille minorem
Se geret: hos multa religione colet;
Et circum plaudet populus, junctusque litanti
Inter sacra bonis gestiet ominibus.

Tum

Tum vero accinctus gladio latus Ille corusco
Stabit sacrilegis bella movere viris.
Atque utinam tunc, quum extremis de finibus orbis
Fundet in Ausoniam barbara castra Furor,
Hunc utinam tibi Roma ducem tunc fata pararent:
Nec tractaret iners Martia sceptrum manus;
Non hæc tecta gravi gemerent disiecta ruina,
Non ederet tantas barbarus ignis opes.
Ille acri gaudens artus firmare labore
Sterneret adversos obvius ense globos.
Verum aliter visum superis. Ventura nepotum
Ista Viri virtus secula fera manet.
O! quantus per regna ibit, quantosque ciebit
Hosti (infesta licet non ferat arma) metus!
At tibi quam facilis veniet, vultuque serenus!
Talis Pieridum scandit Apollo juga.
O! fluite, o! celeri decurrite secula motu:
Non hac candidior fulserit ulla dies:
O! fluite, ut cupidis quum civibus offeret ora,
Omnis in officium sedula Roma ruat!
Ecce! patent sancti penetralia casta senatus,
Obvia Pontificum sacra corona venit:
Fulgent alta Viro summi fastigia templi,
Sideribus lucet ceu domus alta Jovis:

Et

Et prisca heroum certant monumenta videri,
Dignaque, quæ veteri stet nova Roma loco.
Dixit; & ornatus florenti tempora sero
Omniem lætitiis imbuat Hesperiam.

XXIX.

DE EJUSDEM REDITU
EX ITALIA.

Nuper, anhelantes quum Sirius ureret agros,
Et medio Phœbus duceret orbe rotas;
Nescio, quid Zephyri spirabant mitius auræ:
Præpes ab Hesperia venerat ille plaga.
Vidi egomet juvenem (narranti credite vati)
Quum subiit portas magna Vienna tuas.
Frontis honos niveæque genæ mollesque susurri,
Sertaque, quæ sacras implicuere comas,
Quæque levi motu quatiebant aera pennæ,
Prodiderant blandi Numen adesse Dei.
Ille supervolitans turre atque ardua tecta
Visus erat tenui dicere voce: venit,
Ecce venit, jamque Ausoniæ regna ampla reliquit
Cæsar: in adventu plaude Vienna Patris!

Di.

Dixerat: at nobis incauta obsurduit auris:

Longas credidimus, dum redit Ille, moras,
Quumque dies numeramus & intervalla locorum,
Prævertens cursu tempora Cæsar adest.

Cæsar adest, vox una sonat per compita centum:

Cernitis? Ut magna major ab urbe redit!

Quam multa Eridano quamvis Tiberique relicto

Corda virum dulci compede vineta trahit?

Quas gentes, quas Ille urbes, quæ mœnia vidit

In patrio impatiens consenuisse lare?

Et bene habet. Quantarum offert miracula rerum

Digna vel augustis Ausonis ora oculis!

Quas Phidiæ jactat, quas artes jactat Apellis,

Quas moles cælo sideribusque pares?

Quanta sedet priscis majestas viva ruinis!

Effugit tristes fortior illa rogos.

Quæ rerum ubertas, quam divite copia cornu

Dulcia dat facili poma legenda manu!

Quid te nobilius, quæ totum Roma per orbem

Jura triumphatis gentibus una dabas:

Digna, ubi dejectas super aras templaque Divum

Victricis niteant clara tropæa crucis:

Unde piæ divina petant oracula gentes:

Regnet ubi sanctæ relligionis honos.

An te pulcra canam Florentia, cujus in umbra
Serpit cæruleis Arnus amicus aquis :
Cui se mille inter, quas sol circumspicit urbes,
Nulla situ jactet, nulla decore parem ?
Quid dicam, ardenti nimium ut vicina Vesevo
Attollat nitidum Parthenopæa caput ?
Teque tuo felix Taurinum & nobile rege,
Flavus ubi Eridano Duria miscet aquas ?
Quid Parmam memorem, quæ levi in marmore servat
Cæsaris & sanctæ nomen amicitiae ?
Utque maris medio demergens æquore moles
Riserit hostiles urbs fugitiva minas ?
Hæc ut lustrares oculis spectacula, Cæsar !
Debuit absentis patria ferre moras :
At tanto plaudit reduci magis, & sibi dicit
Te bene tam longa consuluisse via.
Invidet Austriacis nunc tellus Itala. Per Te
Immensum nostri est nominis auctus honos.
Sed Tibi, quæ talem genuisti, maxima Matrum
Quis laudum cumulus, gloria quanta venit !
Si tua, quæ vastus terrarum prædicat orbis,
Et queis posteritas vix habitura fidem est,
Si possent tua facta mori, condique tenebris ;
Te magnam viso Cæsare regna vocent.

Jam

Jam Tibi, jam memoret, Thuscas quam dignus habenas,
Et quanto populi Frater amore regat :
Quam pulcra sobole lætetur: ut ore Parentem
Indicet, & Matris rideat illa sinu.
Tum, quam Sicanii consors pulcherrima sceptri
Felix regali sit Carolina toro ;
Quamque optata suo ducatur Amalia sponso,
Utque antiqua novus vincula firmet amor.
Hæc Tibi quum referet, primum hoc, memoretque
secundum,
Romano quantus iverit in populo.

XXX.

DE HEDERIS POETARUM.

Aurea regales cingunt diademata crines :
Magnanimos ornant laurea ferta duces.
Sed cura immitis fulvo regum insidet auro:
Humano laurus tincta cruore madet.
Quanto nobilius, doctorum præmia vatum,
Tranquilla innocuæ fronte nitent hederæ?
Has circum volitat Jocus & secura Voluptas,
Quique timet spargi sanguine blandus Amor.

F

XXXI.

XXXI.

IN SERTA FLOREA.

I! lege Narcissos puer, & mihi flore coronam
 Depropera: i! teneras pollice carpe rosas!
 Sed florum hæc strages humanæ heu! fortis imago est:
 Ceu flores, dura corpora morte cadunt.
 Ne lege Narcissos, neu diripe blanda roseta:
 Jam mihi nulla, puer, florea ferta volo.

XXXII.

SEPULCRA.

Visus eram vasto consistere nuper in agro,
 Nulla ubi surgebant arbuta, nulla seges.
 Una inter raras tentabat graminis herbas
 Pallidulum moriens tollere caltha caput.
 Late mœsta quies; & qualis nocte silente
 Incumbit terris, texerat horror agrum.
 Hinc atque inde virum tumuli, quos funere raptos
 Urbs exesse suis jusserat e laribus.

Sed

Sed ducis ante alios Paria de rupe sepulcrum
Mole fatigabat lumina terribili.
Hei mihi! funestam spirabant omnia cædem:
Enses, tela, arcus, mortiferæque pilæ;
Quæ super ore minax efficta cadavera faxo
Calcabat tumido faxea larva pede.
Te miserum! dixi, cui nomen inane laborant
Corpora crudeli dilaniata manu.
Hæ, quas flamma urbes absumsit, & hosticus ensis,
Quas cum cive suo dira ruina tegit:
Quarum tu digito ostentas simulacra feroci,
Stabunt sævitix longa tropæa tuæ.
Dum fugio; Mors falce instans consistere jussit
Attonitum, injecta continuitque manu:
Quidque facis? dixit, non hæc tibi tristia quamvis
Arva levi fuerint prætereunda gradu.
En mea regna amplum late diffusa per orbem:
Qua scelus, hac virtus contumulatur humo.
Quæque cruenta tegit truculenti militis ossa,
Hæc eadem mites condit arena viros.
Dixerat; & viridi tumulum mihi rupis in antro,
Materie tumulum monstrat & arte rudem.
Urna erat in medio: pone urnam pulcra dolore
Turpans ora puer fictile stabat opus.

Inscriptas dum lustris notas, heu! nomen amici (*)

Heu! caro hic capiti iusta soluta lego.

Ergo hæc te statio fessum tenet? Hic tibi portus

Obtigit, o! fato præcoce rapte tuis?

Tecum ego Cyrrhæam Phœbi enitebar ad arcem:

Non erat ille gravis te præeunte labor.

Tecum Castalio tingebam fonte juventam

Pieridum celebrans limina pube nova.

Sed te vis amplæ procul extulit ignea mentis,

Quo mihi non penna fas trepidante sequi.

Non fuit, Ausoniæ cui sic risere Camœnæ:

Non alius patrio doctior ore loqui.

Mæonidæ tam nota tibi, quam Musa Maronis:

Nec Thebana minus quam Venusina chelis.

Quin etiam Euclidis, Siculique arcana magistri,

Qui Phœbeo altas ufferat igne rates,

Archytæque artes noras: quot millia cælo

Sidera, quæque essent nomina sideribus.

Inde polum linquens Flora monstrante notabas,

Quam varia herbarum germina terra ferat.

Sæpe ego per montes vallesque sequebar euntem,

Quum legeres avido pollice veris opes:

Quum

(*) Joan. Fischer e S. J. Math. Prof. in Coll. reg. Theres.

Quum mihi quemque suo signares nomine florem,
Ut studii consors niterer esse tui.

Et poteram duce te, ni mens mihi læva fuisset,
Nomina qui ventis illa ferenda dedi.

Non tamen & vultus, non cari nomen amici
Pectore de memori deteret ulla dies;

Et, quantum occuluit te rara modestia, tanto
Dignior es nostris vivere carminibus.

Auguror: eveniet. Tecum mea carmina vivent:

Hoc tibi cum lacrimis, optime! munus habe.

Sed vos ad tumulum viventis gaudia flores

Crescite, & æterno pingite vere locum,

Atque, triumphata felix ubi morte resurget,

Nectite honoratis mollia ferta comis!

Talia dum memoro, Mors interfata querentem

Hos dedit, aut visa est ore dedisse sonos:

Ah! nimium justis urges hæc busta querelis:

Non ego in hoc vellem cæca fuisse viro.

Mille manus juvenum frustra tenuere ruentem,

Quum ferrem sacris vulnera temporibus:

Mille manus juvenum, quos claro sanguine cretos

Imbuerat solers artibus ille bonis.

Hei mihi! spes quantas, patriæ quæ commoda vestræ

Fregit in unius funere dextra ferox!

Nunc

Nunc hic sæpe meum damno flens ipsa furorem,
Siqua potest oculis lacrima stare meis.
Hæc ait, & fletu vultus avertit oborto
Proripiens celeri se procul inde fuga.
O! mihi contingat placidi post funeris horam
Aut hoc, aut simili condar ut in tumulto!
Vos regum, vos clara ducum monumenta valete:
Hæc tenuis cineres contegat urna meos;
Ut me, si merui, sensurum grata juvenus
Nominet, & dicat: Sit tibi terra levis!

B.G.S.

Premlechner, Johann Baptist,

Carmina

Viennae 1771

P.o.lat. 1222

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10609087-1

VD18 14522934-001